

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

osoba zúčastněná na řízení: **X. X.**, narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022 č.j. CPR-7700-2/ČJ-2022-930310-V223

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 20. 4. 2022 č.j. CPR-7700-2/ČJ-2020-930310-V223 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 30. 1. 2022 č.j. KRPA-257114-13/ČJ-2021-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) povinnost opustit území členských států Evropské unie a podle ust. § 50a odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena doba k opuštění území členských států Evropské unie nejpozději do 40 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobci byla též uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal porušení ust. § 2 odst. 1, ust. § 3 a ust. § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu. Poté podrobně rozebral svou pobytovou historii a uvedl, že dne 30. 9. 2021, kdy se dostavil ke správnímu orgánu, probíhalo odvolací řízení ve věci povolení k trvalému pobytu, v souvislosti s tímto řízením podal žalobce dne 16. 6. 2021 žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v tomto řízení nebyl úspěšný, dne 12. 7. 2021 byla vydána Informace o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění, dne 27. 7. 2021 byla podána žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, která byla dne 24. 9. 2021 odvolacím orgánem zamítnuta. Žalovaný stanovil neoprávněný pobyt žalobce od 13. 8. 2021, tj. ode dne, kdy byla žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza postoupena odvolacímu orgánu. Měl za to, že z uvedeného je patrná snaha správního orgánu žalobci nevyhovět a správní řízení protahovat do okamžiku, kdy bude nucen území opustit.
3. V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Žalobci se dne X narodila dcera, a již v odvolání namítal, že rozhodnutí žalovaného považuje za upření práv dítěte vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte, konkrétně čl. 10 odst. 1. Žalobce nesouhlasil s žalovaným, že se uvedený článek vztahuje jen na případy, kdy musí území opustit dítě, a domníval se, že tento článek upravuje způsob podání žádosti rodičů, kdy smluvní stát musí zabezpečit, aby takové podání nemělo negativní důsledky do rodinného a soukromého života pro žadatele nebo členy jeho rodiny. V daném případě Odbor azylové a migrační politiky nebral na tento článek zřetel a žalobci odmítá v jakékoli žádosti o pobytové oprávnění déle než 3 roky vyhovět, důsledkem čehož je situace, že se žalobce na území ocitá neoprávněně a řešení jeho pobytového statusu spadá do problematiky Odboru cizinecké policie, která nemá zákonnou možnost žalobcův pobyt upravit, pouze může zohlednit aktuální životní situaci a posoudit přiměřenost svého rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pobytu cizinců. Dále žalobce odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. III. ÚS 150/99, a nález, sp. zn. 19/98.

4. Žalobce dále namítal, že pokud bude nucen odcestovat do domovského státu, případně do Ruska, tak s ohledem na jeho dlouhodobý pobyt mimo území Arménie a s tím související nenastoupení k vojenské službě je toto sankcionováno třemi lety vězení. Uvedl, že Česká republika je povinna postupovat v souladu s principem non-refoulement jako jedním ze základních mezinárodních lidskoprávních závazků s aplikační předností, který by měl být zohledněn vždy, pokud je rozhodováno o povinnosti cizince opustit území, byť se jedná o nejmírnější prostředek. Non-refoulement může vyvstat potencionálně v rámci jakéhokoli práva garantovaného Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, které by v případě odcestování vedlo k následku v podobě nenapravitelné újmy, nejčastěji bývá ve spojení s non-refoulement namítáno právo na ochranu soukromého života a rodiny dle čl. 17. Výbor pro lidská práva si je vědom toho, že pokud stát odmítne udělit povolení některému členovi rodiny zůstat na území, může tím být zasaženo právo na rodinný život, žalovaný v této souvislosti žádné šetření neprováděl a tuto skutečnost nevzal v úvahu. Žalobce namítal, že není vůlí Odboru azylové a migrační politiky řešit žádosti o pobytová oprávnění v zákonem stanovených lhůtách, což žalobce dostává do situace, kdy se ocitá před rozhodnutím, zda porušit zákon z důvodu nelegálního pobytu, nebo vycestovat z území. Újma, kterou v případě vycestování své osoby žalobce subjektivně pociťuje, má souvislost s obavami, které mu v domovském státě hrozí.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, kdy opřel své rozhodnutí pouze o posouzení Odboru azylové a migrační politiky a neučinil si vlastní úvahu. Pro žalobce je situace, v níž se nachází, velmi stresující.
6. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V rámci řízení bylo zjištěno, že rozhodnutím o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Žalovaný je přesvědčen, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o uložení opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008. Odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí a měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 30. 9. 2021 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, přičemž vzniklo podezření, že se žalobce na území České republiky nachází bez oprávnění k pobytu, a proto byla na místo volána hlídka Policie ČR, která žalobce zajistila.
10. Oznámením ze dne 30. 9. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
11. Do protokolu o výsledku ze dne 30. 9. 2021 žalobce uvedl, že se narodil v M. B., v České republice žil první 4 roky svého života, pak se vrátil do Arménie, do České republiky naposledy přicestoval v srpnu 2013 za účelem studia českého jazyka, poté žádal o mezinárodní ochranu (nejdřív v roce 2013, a poté v roce 2016), nikdy mu nebyla udělena, trvalo to celkem 5 let, poté podal žádost o trvalý pobyt, přičemž tato žádost ještě nebyla vyřízena, na konci minulého roku získal povolení k práci a pracuje. V Arménii žil s rodiči a bratrem v bytě, který rodiče prodali, rodiče nyní žijí zde v České republice na zaměstnanecké karty, starší bratr žalobce má v České republice trvalý pobyt a jeho manželka je Češka, žalobce má v České republice také přítelkyni, ruské státní příslušnosti, která má povolený trvalý pobyt na území České republiky a s níž čeká narození dítěte v lednu 2022. Žalobce je držitelem pracovního povolení od úřadu práce a pracuje jako kurýr, dále pracuje brigádně, na území České republiky pobýval na základě dlouhodobého víza za účelem strpění, nyní má požádáno o trvalý pobyt, o této žádosti ještě nebylo rozhodnuto, jeho zástupkyně mu podává žádosti na Odbor azylové a migrační politiky, má podány různé žádosti o povolení k pobytu. Do budoucna by chtěl žít v České republice, kde se narodil, naučil se mluvit česky, má zde celou rodinu i přítelkyni, čeká s přítelkyní dítě a chce být u jeho narození a podílet se na výchově, v Arménii už nikoho z blízké rodiny nemá, má dostatek finančních prostředků k pobytu na území a k vycestování z území České republiky. V případě návratu do Arménie se obává, že by musel narukovat do armády, v případě návratu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, vycestuje dobrovolně, v Arménii by musel oslovit širší rodinu nebo jet do hotelu, jako rodina už v Arménii nic nemají.
12. Vyrozměním ze dne 1. 11. 2021 správní orgán I. stupně do správního řízení přibral přítelkyni žalobce jako účastnici řízení, zároveň překvalifikoval řízení ve věci správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
13. Součástí správního spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 2. 2020, č. j. OAM-11915-7/DP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a dále Informace o důvodech

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, č. j. OAM-402-4/ST-2021.

14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 30. 1. 2022 správní orgán I. stupně přihlédl k žalobcovu dosavadnímu oprávněnému pobytu, který na území České republiky měl od roku 2013, žalobce se sám dostavil na Odbor azylové a migrační politiky a sám se aktivně zajímal o oprávněnost pobytu, má podanou žádost o povolení k trvalému pobytu, o které dosud nebylo rozhodnuto. Dále přihlédl k tomu, že žalobce má na území České republiky rodiče a družku s povolením k trvalému pobytu, s níž čeká dítě, přičemž doba neoprávněného pobytu žalobce se pohybuje v řádu několika týdnů, žalobce svůj neoprávněný pobyt přišel sám z vlastní iniciativy řešit, proto správní orgán I. stupně přistoupil ke změně řízení ve smyslu ust. § 50a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Shledal, že byly naplněny všechny podmínky ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky ode dne 13. 8. 2021 do 30. 9. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. S odkazem na čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES zohlednil nejvlastnější zájem dítěte a rodinný život žalobce, uvedl, že rozhodnutím nedochází k přímému ani nepřímému vyhoštění žalobce, které by bylo spojené se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie, byl přesvědčen, že v rozhodnutí stanovil žalobci dostatečnou dobu k vycestování, aby bylo možné vycestování vhodně načasovat s ohledem na očekávané narození potomka, vycestováním nedojde jak k narušení zájmu dítěte, tak rodinného života. Poukázal na tvrzení žalobce, že je zdravý, s ničím se neléčí a nic mu nebrání ve vycestování do domovské země, nemůže se dostat do situace, že by se ocitl bez potřebné lékařské péče a bylo tak ohroženo jeho zdraví nebo život. Rozhodnutí je pouze donucovacím prostředkem k tomu, aby si žalobce svůj pobyt na území ČR uvedl do souladu se zákonem, a je vůbec nejmírnějším opatřením, které lze za dané situace přijmout, žalobce uvedl, že v případě návratu do Arménie by oslovil širší rodinu, aby mu poskytla zázemí, případně by si zařídil ubytování v hotelu, dále uvedl, že mu v domovské zemi nic nehrozí. Správní orgán I. stupně uvedl, že v případě vydání rozhodnutí nemůže dojít k situaci, že bude žalobce navrácen do státu, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy, nedojde ke kolizi s ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, sám žalobce neuvedl vážnou hrozbu, která by mu na území domovského státu hrozila, a sdělil, že vycestuje dobrovolně, přitom žalobce nemusí nutně vycestovat do domovského státu, po zařizení si oprávnění k pobytu se může do České republiky vrátit, nebo může vycestovat i se svou družkou, dovolí-li jí to její stav. V daném případě veřejný zájem na povinnosti opustit území převážil nad ochranou soukromého života, soukromou a rodinnou situaci vzal správní orgán I. stupně na zřetel a proto nepřistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu k vycestování v délce 40 dní stanovil s ohledem na skutečnost, že žalobce má platný cestovní doklad, dostatek finančních prostředků k vycestování a navíc mu nic nebrání ve vycestování; doba je dostatečná k vyřízení si veškerých náležitostí spojených s vycestováním.
15. V podaném odvolání žalobce zrekapituloval svou pobytovou historii, uvedl, že dne 30. 9. 2021 byl žadatelem o vydání povolení k trvalému pobytu a současně mu z tohoto řízení neplynula oprávněnost pobytu do pravomocného rozhodnutí odvolacího orgánu; v jediném možném podání o dlouhodobé vízum za účelem strpění ze dne 16. 6. 2021, kterým žalobce hodlal realizovat svůj dosavadní oprávněný pobyt na území, nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

úspěšný. Dále poukazoval na to, že se mu dne 6. 2. 2022 narodila dcera, prvostupňové rozhodnutí považoval za upření práv dítěte vyplývajících z Úmluvy o právech dítěte, konkrétně čl. 10 odst. 1, dále namítal, že důvody, v nichž spatřuje nemožnost opustit území České republiky (členských států EU) jsou čisté v zájmu dítěte a jeho partnerky, dcera je raného věku a v nejrizikovější skupině nejen s ohledem na současnou epidemii, ale i v souvislosti s dalšími onemocněními, která dítě v prvním roce života ohrožují a proti kterým bude postupně očkováno. Nejvlastnějším zájmem dítěte je dle žalobce péče obou rodičů a oba rodiče mají stejná práva vůči dítěti, postup správního orgánu tak považoval za zcela nepřiměřený nastalé situaci. Správní orgán dle žalobce neposoudil a nezhodnotil řádným způsobem jednotlivé aspekty možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 17/2013, zejména bod 31, a nevzal v potaz nejvlastnější zájem dítěte, žalobce považoval zásah za nepřiměřený, právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvážení zájmů jednotlivce a zájmu státu.

16. V napadeném rozhodnutí ze dne 20. 4. 2022 žalovaný zjistil, že žalobci byla rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 6. 2021 pravomocně zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 6. 2021, a dne 16. 6. 2021 byl žalobci udělen výjezdní příkaz s platností do 12. 8. 2021, v této lhůtě žalobce nevycestoval a od 13. 8. 2021 pobýval na území České republiky neoprávněně. Tuto skutečnost nezměnila ani žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dne 19. 12. 2019, o které nebylo v době zahájení řízení rozhodnuto, neboť tato žádost neopravňovala žalobce k pobytu na území České republiky. Žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území České republiky s možností vydání rozhodnutí dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce týkající se čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že z citovaného ustanovení je jednoznačné, že způsob pozitivní, humánní a urychlený se vztahuje na rodiče pouze v případě posuzování žádosti o vstup na území států, kdy smluvní stát musí zabezpečit, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy rodiny, posuzování uvedených způsobů při opuštění území se vztahuje pouze v případě, pokud území musí opustit dítě, v tomto případě se však uložená povinnost opustit území členských států ukládá otci. Rozhodnutím nedochází k upření práv rodičů dle čl. 10 odst. 2 Úmluvy, neboť žalobci není bráněno v pravidelném kontaktu s dcerou ani s přítelkyní (může využít sociální síť nebo moderní telekomunikační technologie) a není ani omezen zákazem vstupu na území členských států Evropské unie, po získání pobytového oprávnění se může kdykoliv vrátit do České republiky za svou rodinou. K námitce týkající se ohrožení v prvním roce života dcery žalovaný uvedl, že na území České republiky pobývá její matka, která se jistě o svou dceru dokáže po dobu nepřítomnosti žalobce postarat sama, popřípadě má možnost požádat o pomoc rodiče žalobce, kteří na území České republiky také pobývají. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života účastníků řízení dle kritérií § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která odpovídají kritériím dle čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, k tomu si opatřil dostatek podkladů, na základě kterých dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

k závěru, že rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky, a neshledal rozpor rozhodnutí s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ani s čl. 8 Úmluvy, na které žalobce odkazoval. Shrnul, že nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo nezákonnost řízení či samotného rozhodnutí; protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno bez důvodných pochybností.

V. Osoba zúčastněná na řízení

17. Ve vyjádření ze dne 17. 5. 2022 osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žádá o podrobnější prozkoumání této těžké životní situace, ve které se s žalobcem nachází. Uvedla, že s žalobcem nemohou uzavřít manželství z důvodu nedostatku oprávněného pobytu žalobce na území České republiky. S žalobcem žijí společně od července 2019, pečují o společnou domácnost i o dceru narozenou dne X, jsou velmi družná a spolehlivá rodina, starají se o sebe navzájem, o dítě i o rodiče. Žalobce je pro ni velkou oporou, nemůže si představit, co by dělala, kdyby se žalobce musel vrátit do Arménie; neví, zda by se vrátil, protože v Arménii je stejně jako v Rusku velmi špatná situace, na 90 % žalobce pošlou na hranice, kde dosud probíhá válečný konflikt. Stejně tak si osoba zúčastněná na řízení nemůže představit návrat do Ruska nebo do Arménie, neboť 10 let pobývá v České republice. Uvedla, že žalobce se narodil v ČR, bydlel tu 4 roky, pak se musel vrátit s rodiči do Arménie, nyní bydlí v ČR 9 let, snaží se všemi způsoby zůstat, ale zavírají se před ním dveře; osoba zúčastněná na řízení, rodiče žalobce ani žalobcovo dítě nemůžou zůstat bez otce a syna, poslat žalobce do Arménie bude posláním na smrt.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
21. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

22. K námitce, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 1, ust. § 3 a ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto touto námitkou samostatně nezabýval.
23. Soud dále konstatuje, že žalobce v podané žalobě nijak nezpochybňuje, že v období od 13. 8. 2021 do 30. 9. 2021 pobýval na území České republiky neoprávněně. V tomto smyslu je tedy nesporné, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Pokud žalobce popisoval jiná správní řízení, ve kterých se snažil získat pobyťová oprávnění na území ČR a pouze obecně namítal snahu správního orgánu (tj. Odboru azylové a migrační politiky) žalobci nevyhovět a správní řízení protahovat, soud shledal, že se nejedná o samostatný a dostatečně určitý žalobní bod, neboť v jeho rámci žalobce neuplatnil žádnou konkrétní argumentaci, ani pochybení žalovaného. Navíc předmětem přezkumu v tomto soudním řízení je rozhodnutí o povinnosti opustit území, nikoli jiná správní rozhodnutí, kterými bylo rozhodováno ve věci žádostí o pobyťová oprávnění žalobce.
24. K námitce ohledně nepřiměřenosti uložené povinnosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména s ohledem na zájem nezletilého dítěte, je třeba uvést, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je nezbytné zabývat se touto přiměřeností nejen v případě rozhodnutí o správním vyhoštění, ale též v případě ukládání povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2018 č.j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, dle kterého: *„S ohledem na výše uvedené je tedy nutno setrvat na závěru, že v návaznosti na již*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

existující judikaturu Nejvyššího správního jsou správní orgány povinny se i po přijetí novely č. 222/2017 Sb. zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území (dle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců) do soukromého a rodinného života cizince.“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2017 č.j. 7 Azs 24/2017-29).

25. Žalobce v této souvislosti poukazoval na nedostatečné zjištění skutkového stavu, avšak neuvedl konkrétně, jaké skutečnosti týkající se rodinného života správní orgán nezjistil, či jaké konkrétní pochybení mu v tomto směru vytýká. Soud tak k této námitce uvádí, že oba správní orgány se posouzením dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně zabývaly, přitom vyšly z tvrzení žalobce, která uvedl při svém výslechu, již z těchto důvodů přistoupily ke změně kvalifikace z řízení ve věci správního vyhoštění na řízení o povinnosti žalobce vycestovat z území členských států Evropské unie, kdy důsledkem rozhodnutí není zákaz vstupu a pobytu žalobce na území členských států Evropské unie po určitou dobu. Okolnosti soukromého a rodinného života však oba správní orgány zvažovaly i z hlediska uložení povinnosti opustit území, kdy správní orgán I. stupně vzal v potaz, že žalobce očekával narození potomka, žalovaný tuto námitku rovněž podrobně posoudil, neshledal neprostou nezbytnost přítomnosti žalobce na území České republiky, o dítě se po dobu nepřítomnosti žalobce může postarat jeho matka, zároveň jí podporu mohou poskytnout rodiče žalobce žijící na území ČR, žalobce pak není nijak omezen zákazem vstupu na území členských států EU, rozhodnutím nedojde k upření jeho rodičovských práv, s rodinou též může udržovat kontakt prostřednictvím komunikace na dálku, soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
26. K tomu soud doplňuje, že k početí dítěte došlo v době, kdy si žalobce nemohl být jistý, že mu na území České republiky vznikne oprávnění k pobytu. V takových případech lze konstatovat porušení práva na respektování soukromého a rodinného života dle v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zcela výjimečně, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2022, č. j. 4 Azs 16/2022-60, bod 22. Žalobce se nemohl spoléhat na to, že založením rodiny dojde k vyřešení jeho pobytové situace na území České republiky.
27. Soud uvádí, že v případě vycestování žalobce z území Evropské unie sice dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvání na území České republiky, který nelze hodnotit jako nepřiměřený. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že jde o nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajících na území České republiky (Evropské unie), které není spojeno se stanovením doby, po kterou je cizinci vstup na území zakázán, a proto lze tento zásah do soukromého a rodinného života žalobce považovat za přiměřený. Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018 č.j. 1 Azs 296/2018-35, v němž NSS konstatoval, že „[n]epřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ Žalobce v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by vyplývala potřeba naprosté nezbytné přítomnosti žalobce na území České republiky, která by bránila vydání napadeného rozhodnutí, takovou skutečností není ani narození dcery, která již nyní navíc není v novorozeneckém věku, o dceru se po dobu nepřítomnosti žalobce může postarat její matka, která zde má též

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zázemí širší rodiny, žalobci pak nic nebrání, aby byl s rodinou po dobu své nepřítomnosti v kontaktu, nemá uložené omezení v podobě zákazu vstupu na území členských států EU.

28. Soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, dle které tato zásada není absolutním rozhodujícím kritériem, které by za všech okolností převážilo všechna ostatní kritéria. V rozsudku ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4 Azs 305/2022-54, kde se zabýval dopadem do soukromého a rodinného života v souvislosti s uložením povinnosti opustit území, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] této souvislosti je nutné zdůraznit, že vázanost soudu judikaturou se vztahuje k jejímu účelu a smyslu ve vazbě na předmět řízení, kterým se soud v konkrétním případě zabýval. Nevztahuje se nutně ke konkrétním formulacím užitým v rozsudku. Pokud tedy například v rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 33/2022 Nejvyšší správní soud uvádí, že zájem nezletilého dítěte je nutné vnímat jako „středobod“ úvah o přiměřenosti daného rozhodnutí, nelze z této formulace dovozovat, že by zájem nezletilého dítěte byl pro posouzení věci například vždy rozhodující nebo stěžejní, ale pouze tím vyzdvihuje jeho důležitost a skutečnost, že je nutné k tomuto zájmu při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přiblížit a při rozhodování jej zohlednit. Nevyplyvá z něj také, jakým způsobem má být tento zájem v konečném důsledku zohledněn. V této souvislosti je možné zmínit rozsudek ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25, v němž „ke stěžovatelem opakovaně zmiňované Úmluvě o právech dítěte Nejvyšší správní soud uvádí, že zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Tato úmluva v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Jak již přilehavě konstatoval žalovaný, zrušením povolení k trvalému pobytu nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přilehavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoli pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu. Zdejší soud též vyslovil, že hledisko nejlepšího zájmu dítěte přenáší ESLP také do oblasti posuzování zásahu smluvních stran EÚLP do rodinného života cizinců ve smyslu čl. 8 této úmluvy, jež se dotýkají (především nezletilých) dětí, a přisuzuje mu v nedávné judikatuře zásadní význam. Nikoli však v tom smyslu, že by muselo vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale především z hlediska procesního, kdy je třeba posuzovat, zda příslušné správní orgány a soudy skutečně věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte (který jsou také povinny v konkrétní věci definovat) a případným konkurujícím veřejným zájmem a zda tuto úvahu ve vydaných rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“ (podtržení doplněno – pozn. soudu)
29. Žalovaný se i s otázkou nejlepšího zájmu dítěte vypořádal dostatečně, rozhodnutí je se shora uvedenou judikaturou v souladu, nebyl porušen ani čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, neboť z výše uvedeného je patrné, že není vyžadováno, aby rodiče dítěte žili v jednom státě.
30. Nesouhlas žalobce s interpretací čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte ze strany žalovaného v souvislosti s postupem Odboru azylové a migrační politiky, který dle žalobce nebral na tento článek zřetel, když žalobci již více než tři roky odmítá vyhovět v jakémkoliv jeho žádosti o pobytové oprávnění a překračuje zákonné lhůty, nepovažuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

soud za relevantní námitku vztahující se k předmětu řízení. Námitka směřuje toliko proti postupu Odboru azylové a migrační politiky, který posuzuje žádosti žalobce o pobytová oprávnění, která jsou však předmětem jiných správních řízení a nejsou soudem v rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území přezkoumávána, tato námitka pak nijak nesměřuje proti postupu žalovaného či správního orgánu I. stupně, přičemž tyto orgány se s dopadem do soukromého a rodinného života žalobce vypořádaly dostatečně. Pro úplnost k tomu soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2023 č.j. 17 A 4/2022-39, kterým soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2021, č. j. OAM-19116-26/TP-2019, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky po pěti letech pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

31. K žalobní námitce o tom, že žalobci hrozí v domovském státě vězení za nenastoupení vojenské služby a o porušení zásady non-refoulement, soud uvádí následující. Ve správním řízení žalobce neuváděl, že by mu ve státě původu hrozila jakákoli újma, naopak tvrdil, že mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest smrti nebo jiné vážné nebezpečí, má dostatek finančních prostředků, vycestuje dobrovolně, v Arménii buď osloví svou širší rodinu, nebo se ubytuje v hotelu. Jako překážku vycestování pouze uvedl, že má obavu, že by musel v Arménii narukovat do armády a že čeká s přítelkyní dítě. Pouhou potenciální povinností žalobce nastoupit k výkonu vojenské služby ve státě, jehož je státním příslušníkem, však nelze vnímat jako možné porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a tedy jako hrozbu skutečného nebezpečí, která by mohla představovat překážku ve vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
32. K tomu soud uvádí, že výkon vojenské služby představuje základní státoobčanskou povinnost a není bez dalšího ani důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v případě, kdy by byl spojen s rizikem povolání do bojových akcí ve válečném konfliktu nebo s hrozbou trestní sankce za nenastoupení vojenské služby. K tomu vizte např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, usnesení ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018-39, ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015-34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2022, č.j. 1 Azs 172/2022 – 31 uvedl: „Co se týče branné povinnosti, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepředstavuje branná povinnost sama o sobě vážnou újmu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017-32; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2021, č. j. 4 Azs 354/2020-22).“ V usnesení ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, Nejvyšší správní soud vyslovil: „Stěžovatelova obava z povolání do armády není sama o sobě azylově relevantním důvodem, jelikož odmítání výkonu vojenské služby „odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44). Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vojenské služby zakládá azylově relevantní důvody jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv (srov. např. usnesení NSS ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34).“

33. Znění článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) je pak promítnuto jak do § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, tak do § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu postupovaly správní orgány správně, pokud žalobcem zmíněnou možnost odvedení do armády neposuzovaly jako možnou překážku ve vycestování a shledaly, že nemůže dojít k situaci, že bude žalobce navrácen do státu, kde mu hrozí nebezpečí vážné újmy, přitom se možnými překážkami ve vycestování a tedy též případnou aplikací zásady non-refoulement dostatečně zabývaly. Obavu z možné sankce za nenastoupení vojenské služby žalobce ve správním řízení neuváděl, a to ani v odvolání, správní orgány se tak s touto námitkou nemohly vypořádat, nelze jim v tomto směru vytknout žádné pochybení. Soud pak při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
34. Soud též poukazuje na předchozí řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, ve kterých žalobce nebyl úspěšný, když žalobce podal celkem dvě žádosti, v soudním přezkumu rovněž neuspěl, poslední kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 397/2017-45, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2019, soud se zde podrobně vypořádal i s otázkou výkonu vojenské služby i případným postihem za její nenastoupení.
35. K žalobnímu tvrzení ohledně možné trestněprávní sankce za nenastoupení vojenské služby soud pro úplnost poukazuje na výše uvedenou judikaturu, dle které není ani potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby samo o sobě azylově relevantním důvodem, a nemůže tak představovat ani možné zacházení v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy. Tato námitka tak nemůže založit pochybnosti o tom, že by v důsledku napadeného rozhodnutí mohlo dojít k porušení zásady non-refoulement.
36. K námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů, kdy žalovaný dle názoru žalobce opřel své rozhodnutí pouze o posouzení Odboru azylové a migrační politiky a neučinil si vlastní úvahu, soud konstatuje, že považuje napadené rozhodnutí za srozumitelné, konzistentní a přezkoumatelné, žalovaný uvedl, z jakých podkladů a zjištění vycházel, jak je vyhodnotil po skutkové i právní stránce, dostatečně reagoval na odvolací námitky žalobce a uvedl, k jakým závěrům došel, jsou zde přitom obsaženy samostatné úvahy žalovaného, není patrné, že by pouze odkazoval na stanoviska Odboru azylové a migrační politiky. Soud tak ani tuto námitku neshledal důvodnou.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. března 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.